

ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΚΕΣΟΓΛΟΥ

Η
δοξάν
α ου
είναι
για
από
μας

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Σταμάτης Κεσόγλου

Η Λούση Λου
είναι μια από μας

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και νέους –
Μυθιστορήματα φαντασίας

Σταμάτης Κεσόγλου, *Η Λούση Λου είναι μια από μας*

Εικονογράφηση εξωφύλλου: Θέντα Μιμηλάκη

Επιμέλεια-Διορθώσεις: Έφη Ταμπακάκη

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Copyright[®] για την εικονογράφηση του εξωφύλλου Σ. Πατάκης

ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2020

Copyright[®] Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Σταμάτης Κεσόγλου, 2020

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Ιανουάριος 2021

ΚΕΤ Δ194 ΚΕΠ 14/21

ISBN 978-960-16-8977-7

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ.

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

«Τα πράγματα που αγαπάμε
μας λένε ποιοι είμαστε»

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Όπου οι νύχτες δεν είναι πάντα φτιαγμένες για ύπνο	11
Όπου ο αφεντικός μου πρασινίζει και όπου αποδεικνύεται ότι όλοι μπορούμε να ελπίζουμε . . .	23
Όπου ένα αστέρι σβήνει και κάποιος το ανάβει ξανά	42
Όπου εγώ και ο αφεντικός μου βήχουμε και μάλιστα βήχουμε πολύ	47
Όπου μια μύτη φτάνει στο φεγγάρι και ύστερα γυρίζει πίσω	62
Όπου ένας ζωγράφος περιμένει τα χρώματα και η αγάπη όλα τα μπορεί	79
Όπου μυρίζει λεμόνι, πολύ λεμόνι.	84
Όπου ο κόσμος μπορεί να είναι ένα όμορφο μέρος . . .	91
Όπου εγώ και ο αφεντικός μου δε μοιάζουμε με παπουτσωμένους γάτους.	99
Όπου φτιάχνω μια κιβωτό από λέξεις	112
Όπου είμαστε εδώ για σας	123
Όπου μερικές απαντήσεις τις ξέρω και άλλες όχι	137
Όπου είναι το γέλιο δυο ανθρώπων	145
Όπου η Λούση Λου είναι μια από μας	156
Όπου με έχει φάει η περιέργεια	165

Όπου ένα φιλί όλα τα μπορεί	173
Όπου ο ήλιος φωτίζει τα πρόσωπά μας	186
Όπου ο αφεντικός μου φέρνει στο μυαλό του ένα παλιό τραγούδι	193
Όπου μια Γη περιστρέφεται και ένα λουλούδι ανθίζει	210

– 1 –

*Όπου οι νύχτες δεν είναι
πάντα φτιαγμένες για ύπνο*

ΤΙΣ ΝΥΧΤΕΣ μένει άυπνος.

Αλλά δεν είναι μόνο αυτό· κάθε νύχτα κάνει έναν μικρό μαραθώνιο. Χωρίς βέβαια ούτε στιγμή να βγαίνει από το δωμάτιό του. Ο μαραθώνιος του είναι ένας μαραθώνιος δωματίου και αυτό δεν είναι καθόλου παράξενο, που ένας μαραθώνιος μπορεί να γίνεται όχι σε ένα γήπεδο ούτε σε μια αλάνα αλλά σε ένα δωμάτιο, γιατί, για σκεφτείτε... πολλά σπουδαία πράγματα μπορούν να γίνουν σε ένα δωμάτιο και ακόμα και η μουσική, που όλοι θα συμφωνήσουμε πως είναι πολύ σπουδαίο πράγμα, ακόμα και η ίδια η μουσική συνήθως μέσα σε ένα δωμάτιο γεννιέται. Αλλά τώρα μιλάμε για τον μαραθώνιο. Τον δικό του μαραθώνιο. Εκεί, γύρω από το κρεβάτι του, πηγαίνει συνέχεια πέρα δώθε, πέρα δώθε, πέρα δώθε, τόσο πολύ πέρα δώθε που στο τέλος, όποιος τον βλέπει να πηγαίνει πέρα δώθε, ζαλίζεται. Ευτυχώς δηλαδή που κανείς δεν τον βλέπει.

Υπάρχει όμως κάποιος που τον ακούει. Και αντέ-

χει ακόμα να τον ακούει. Αντέχει κάθε θρόισμα που κάνουν οι παντόφλες του στο ξύλινο πάτωμα, κάθε αναστεναγμό που βγαίνει από το λαρύγγι του και κόβει τη νύχτα σε κομμάτια, σε δύο ή σε τρία ή σε τέσσερα ή και σε χίλια ακόμα, αφού καμιά φορά οι νυχτερινοί αναστεναγμοί του φτάνουν στο εξωφρενικό νούμερο της μιας χιλιάδας. Φανταστείτε το μόνο: χίλιοι αναστεναγμοί μέσα σε μια νύχτα. Και παρόλ' αυτά αυτός ο κάποιος (ο κάποιος που τον ακούει) αντέχει.

Και είμαι εγώ αυτός ο κάποιος. Και θα άντεχα να τον ακούω ακόμα κι αν φορούσε τις πιο βαριές παντόφλες του κόσμου, ακόμα κι αν το ξύλινο πάτωμα της κάμαρής του ήταν το πιο ξύλινο πάτωμα που πάτησε ποτέ πόδι ανθρώπου, ακόμα κι αν οι αναστεναγμοί του έφταναν το ένα εκατομμύριο. Ω, ναι. Ακόμα και τότε. Γιατί στο κάτω κάτω είναι ο αφεντικός μου. Που θα πει ότι είναι ιερό πρόσωπο, περίπου σαν ένας μικρός επίγειος θεός που μου δίνει τα απαραίτητα για να συνεχίσω να ζω σε αυτόν τον κόσμο, φαγητό, ρούχα και παπούτσια και κάλτσες, και τις περισσότερες φορές μου φέρεται και καλά, το φαγητό που μου δίνει είναι πάντα φρέσκο και οι κάλτσες δεν είναι ποτέ τρύπιες, και βέβαια, αν τύχει και πω καμιά βλακεία, ξινίζει τα μούτρα του, όταν όμως αυτό που λέω δεν είναι βλακεία ή ακόμα καλύτερα όταν μένω σιωπηλός, στρέφει το πρόσωπό του σε μένα και μου χαμογελάει και το χαμόγελο του αφεντικού μου μου δίνει δύναμη και με προστατεύει και είναι σαν μια κάλτσα που τυλίγω με αυτήν το

σώμα μου και την ψυχή μου και μπορώ και συνεχίζω και ζω στον κόσμο, που γενικά δεν είναι πάντα ένα ωραίο μέρος για να ζει κανείς, οπότε κάλτσες σίγουρα χρειάζονται.

Και όπως και να έχει, μου αρέσει να βλέπω τον αφεντικό μου να χαμογελάει. Τις μέρες βέβαια. Γιατί τις νύχτες, είμαι σίγουρος, ο αφεντικός μου δε χαμογελάει. Αντίθετα. Τις νύχτες ο αφεντικός μου υποφέρει. Υποφέρει από το σκοτάδι αλλά όχι από το σκοτάδι της νύχτας. Από το δικό του σκοτάδι υποφέρει. Γι' αυτό και τις νύχτες το φως μέσα στη μεγάλη κάμαρη που ο αφεντικός μου έχει για υπνοδωμάτιο είναι πάντα αναμμένο. Και φωτίζει, αυτό το φως, τα βήματα που κάνει ο αφεντικός μου πάνω κάτω και πέρα δώθε μέσα στη μεγάλη κάμαρη. Είναι σκληρός ο κόσμος μέσα στη μεγάλη κάμαρη κι ο αφεντικός μου βηματίζει συνεχώς μόνο και μόνο για να τρέξει μακριά του και να τον αποφύγει. Αλλά ποτέ δεν τολμάει να ανοίξει την πόρτα. Κι όλο μένει εκεί, σε αυτόν τον τόσο σκληρό κόσμο, και βλέπει αυτούς τους τόσο ίδιους τοίχους. Ξανά και ξανά.

Και ξέρετε κι εσείς, φαντάζομαι, ποιο είναι το μεγάλο πρόβλημα με τους τοίχους. Πως δηλαδή δεν είναι φτιαγμένοι μόνο από τσιμέντο και χώμα. Πως οι τοίχοι, σαν να μην ήταν αρκετά το τσιμέντο και το χώμα τους, έχουν κι αυτιά. Και ειδικά στην περίπτωση της κάμαρης του αφεντικού μου οι τοίχοι δεν έχουν μόνο αυτιά. Έχουν και πρόσωπα. Μάτια, μύτες, στόματα και

κεφάλια. Κι όλα αυτά μέσα σε κάδρα. Ολόγυρα στην κάμαρη του αφεντικού μου, σε καθέναν από τους τέσσερις τοίχους, είναι αραδιασμένα τα πορτρέτα των ανθρώπων που χρειάστηκε να έρθουν στον κόσμο πριν από αυτόν, για να τα καταφέρει και αυτός να έρθει. Γιατί βέβαια χωρίς αυτούς δε θα τα κατάφερε ποτέ, και ο αφεντικός μου το ξέρει, το ξέρει πολύ καλά. Και οι άνθρωποι αυτοί είναι οι πρόγονοί του. Και δεν είναι καθόλου παράξενο που έχει τα πορτρέτα τους μέσα στην κάμαρή του και που συνέχεια τα κοιτάζει ένα ένα και που τα μάτια του γεμίζουν δάκρυα κοιτάζοντάς τα.

Και κανονικά (έτσι πιστεύει ο αφεντικός μου) θα έπρεπε και αυτοί να συγκινούνται όταν τους κοιτάζει και να βάζουν τα κλάματα και να του λένε πόσο πολύ μεγάλωσε –έφτασε ήδη σαράντα χρονών ο αφεντικός μου– και πόσο περήφανοι είναι γι' αυτόν που έφτασε σαράντα χρονών κι έγινε ολόκληρος άντρας, ένας άντρας με πυκνές φαβορίτες και ολόισια κορμιοστασιά, και πόσο πολύ μοιάζει μαζί τους, έτσι θα έπρεπε να του λένε. Αλλά αυτοί δεν το κάνουν. Αυτοί δεν του λένε κουβέντα. Και μόνο τον κοιτάζουν για ώρα με τα παγωμένα πρόσωπά τους πάνω στα οποία κατοικεί το πιο βλοσυρό τους βλέμμα, και μοιάζουν σαν να θέλουν να εξαπολύσουν εναντίον του ένα σωρό κατηγορίες.

Αλλά βέβαια δεν μπορεί εύκολα ένα πορτρέτο να το κάνει αυτό, να ανοίξει δηλαδή το στόμα του και να αρχίσει να πετάει ένα τσούρμο από λέξεις πάνω στο κεφάλι ενός ανθρώπου. Όμως και πάλι, αυτό δεν είναι

πρόβλημα, γιατί ακόμα κι έτσι ο αφεντικός μου μπορεί να καταλάβει. Να καταλάβει ποιες κουβέντες κρύβονται πίσω από το κλειστό στόμα των προγόνων του πάνω στα πορτρέτα, να τις φανταστεί μία μία και να τις βάλει στη σειρά και να αρχίσει να τις μουρμουρίζει ο ίδιος στον εαυτό του. Πως είναι ανεπρόκοπος. Και ανίκανος. Και ανάξιος. Όχι απλώς ανάξιος. Είναι πολύ λίγο ένα απλό «ανάξιος» για την περίπτωση του. Εντελώς ανάξιος. Αυτό, μάλιστα. Εντελώς όμως.

Κι έχουν δίκιο τα πορτρέτα που τον λένε ανάξιο. Ο αφεντικός μου δεν μπορεί να αντιγυρίσει ούτε κουβέντα. Τα πορτρέτα αυτά ανήκουν σε ανθρώπους –τους προγόνους του αφεντικού μου– που έζησαν σε καιρούς ένδοξους και τιμημένους. Θα το έχετε ακούσει κι εσείς, οι παλιοί καιροί ήταν ένδοξοι και τιμημένοι. Και στους καιρούς αυτούς οι πρόγονοι του αφεντικού μου έκαναν πάντα αυτό που έπρεπε, δηλαδή αυτό που θα έκανε οποιοσδήποτε καθωσπρέπει κάτοικος της Αγγλίας σε καιρούς ένδοξους και τιμημένους. Σηκώνονταν το πρωί, έκαναν διατάσεις και άλλες ασκήσεις με τα χέρια και τα πόδια τους, έπαιρναν βαθιές ανάσες, έβλεπαν από το παράθυρο τον αγγλικό τους κήπο, φορούσαν τα κουστούμια τους, έπιναν το φημισμένο αγγλικό τους τσάι, αρωματισμένο πάντα με περγαμόντο, κι ύστερα άρχιζαν τη μελέτη, διαβάζοντας χοντρούς χρυσόδετους τόμους με τίτλους όπως «Η ζωή των φαντασμάτων» ή «Φαντασματολογία 1».

Και δεν τα διάβαζαν τόσα βιβλία χωρίς λόγο οι πρό-

γονοι του αφεντικού μου. Όποτε χρειαζόταν έκαναν πράξη αυτά που διάβαζαν στα βιβλία τους, εκπλήρωναν δηλαδή στο ακέραιο το καθήκον τους, ξυπνούσαν και έκαναν διατάσεις και φορούσαν τα κουστούμια τους κι έπιναν και το τσάι τους και αμέσως μετά έβγαιναν από το σπίτι τους και στρώνονταν στη δουλειά. Κυνηγούσαν δηλαδή φαντάσματα. Αυτή ήταν η δουλειά τους, να κυνηγούν φαντάσματα. Αυτό το επάγγελμα δήλωναν στη φορολογική τους δήλωση, αυτό έγραφε και η ταυτότητά τους. Οι πρόγονοι του αφεντικού μου ήταν όλοι τους Κυνηγοί Φαντασμάτων.

Εξάισιος τρόπος για να βγάξει κανείς το ψωμί του, θα σκεφτείτε. Εξάισιος και καλοπληρωμένος, είναι αλήθεια.

«Απαλλάξτε με από αυτό το φάντασμα που χρόνια τώρα τριγυρνά μέσα στο σπίτι μου και θα σας δώσω ό,τι μου ζητήσετε, ακόμα και το ίδιο το σπίτι» ήταν μια συνηθισμένη φράση που συχνά πυκνά έφτανε στα αυτιά όσων εκείνες τις εποχές ασχολούνταν με το κυνήγι φαντασμάτων. Βέβαια αυτοί σχεδόν ποτέ δε ζητούσαν ως ανταμοιβή για τις υπηρεσίες τους ένα ολόκληρο σπίτι. Και μπορεί γενικώς οι αμοιβές τους να ήταν αρκετά υψηλές αλλά οι πρόγονοι του αφεντικού μου ήταν στο σύνολό τους τίμιοι άνθρωποι και δεν ήθελαν να αφήσουν κανέναν άστεγο. Εκτός φυσικά από τα ίδια τα φαντάσματα.

Αυτά ναι, αυτά, εξαιτίας των προγόνων του αφεντικού μου, αναγκάζονταν να φύγουν από το σπίτι τους,

δηλαδή όχι ακριβώς από το σπίτι τους αλλά μάλλον από τον χώρο στον οποίο κατοικούσαν χωρίς να έχουν τα νόμιμα χαρτιά, γιατί ένα φάντασμα δε θα μπορούσε ποτέ να έχει τα νόμιμα χαρτιά ούτε για τον χώρο ούτε καν για τον εαυτό του. Και δεν ήταν βέβαια πάντα εύκολο αυτό. Γιατί τα φαντάσματα κρύβονταν πάρα πολύ καλά, κι όταν ακόμα φανερώνονταν, κανείς δεν το έβρισκε με τον νου του πως ήταν πράγματι φαντάσματα, μιας και μέσα στους αιώνες και εξαιτίας περίπλοκων βιολογικών μηχανισμών τα φαντάσματα είχαν εξελιχθεί πολύ κι έμοιαζαν ολόιδια με κανονικούς ανθρώπους και τριγυρνούσαν κανονικά μέσα στο σπίτι με τις ρόμπες τους και πολλές φορές παρίσταναν πως ήταν οι ιδιοκτήτες του σπιτιού και, όταν εμφανίζονταν οι πραγματικοί ιδιοκτήτες, αυτά έλεγαν πως αυτοί είναι τα φαντάσματα, και λίγο μετά κανείς δεν ήξερε ποιος είναι ποιος, εκτός βέβαια από τους προγόνους του αφεντικού μου, που ποτέ δεν ξεχνούσαν ποιοι είναι και τι πρέπει να κάνουν. Εξάλλου τα φαντάσματα είχαν και κάτι που πάντα τα ξεχώριζε, ένα λίγο πιο απόκοσμο βλέμμα από τους ανθρώπους, κι αυτό οι πρόγονοι του αφεντικού μου το ήξεραν, αφού τόσα βιβλία Φανταματολογίας είχαν διαβάσει. Και πάντα κατάφεραν στο τέλος να κάνουν τη δουλειά τους.

Αλλά βέβαια, ακόμα κι όταν συλλάμβαναν ένα φάντασμα και περνούσαν στα χέρια και στα πόδια του βαριές αλυσίδες, αυτό συνήθως συνέχιζε να διαμαρτύρεται και να λέει πως παλιά το σπίτι από το οποίο το

έδιωχναν ήταν το δικό του σπίτι, κι άρχιζε με κάθε λεπτομέρεια να περιγράφει πώς είχαν γίνει όλα, τα γεγονότα εξαιτίας των οποίων είχε καταλήξει να γίνει από άνθρωπος φάντασμα. Αλλά όμως οι πρόγονοι του αφεντικού μου καμιά σημασία δεν έδιναν σε αυτά τα γεγονότα, που ήταν άλλωστε πολύ παλιά, και ποτέ δεν άκουγαν κουβέντα και το μόνο που έκαναν ήταν το καθήκον τους. Και οδηγούσαν τελικά το φάντασμα μπροστά σε μια συσκευή αναρρόφησης – μια συσκευή που έμοιαζε με μεγάλη ηλεκτρική σκούπα και μπορεί και να ήταν κιόλας ακριβώς αυτό, μια μεγάλη ηλεκτρική σκούπα, που όμως εκτός από τη σκόνη ρουφούσε και τα φαντάσματα.

Και μετά πατούσαν το κουμπί. Και αυτά –τα φαντάσματα– πήγαιναν ποιος ξέρει πού, κανείς δεν ξέρει, αλλά σίγουρα κάπου μακριά, σε έναν άλλον κόσμο, όπου θα έφταναν μετά από πολλές ώρες, μιας και τα ταξίδια σε άλλους κόσμους είναι στ' αλήθεια κάπως χρονοβόρα, ειδικά αν πρέπει πρώτα κάποιος να μπει σε μια συσκευή αναρρόφησης για να τα πραγματοποιήσει. Τα ίδια βέβαια τα φαντάσματα, αν ποτέ κάποιος τα έβρισκε στον καινούριο τους κόσμο και τα ρωτούσε –πράγμα που σημαίνει ότι κι αυτός ο κάποιος θα είχε στο μεταξύ γίνει ένα φάντασμα– θα απαντούσαν σοκαρισμένα πως όλα έγιναν μέσα σε μια στιγμή, και θα έβαζαν κιόλας τα κλάματα, γιατί αυτά που γίνονται σε μια στιγμή είναι που συνήθως μας κάνουν όλους μας να κλαίμε, είτε μιλάμε γι' ανθρώπους είτε για φαντά-

σιματα. Και θα μπορούσε πραγματικά κάποιος να δει τα φαντάσματα να κλαίνε, και ίσως λυπόταν και λίγο γι' αυτά αλλά, αν είχε μυαλό στο κεφάλι του, θα καταλάβαινε πως κλαίνε από δικό τους φταίξιμο και οπότε καλά να πάθουν. Γιατί ποιος τους είπε να είναι φαντάσματα;

Τα φαντάσματα ήταν πάντα, σε όλες τις εποχές, κάπως ανεπιθύμητα. Και στο παρελθόν για το οποίο μιλάμε υπήρχαν τόσα πολλά από δαύτα! Γιατί λίγο οι πόλεμοι, λίγο οι σεισμοί, λίγο οι σκοτωμοί, το αποτέλεσμα ήταν ότι η Αγγλία είχε γεμίσει φαντάσματα. Οι άνθρωποι έλεγαν «καλημέρα» στον δρόμο και δεν ήξεραν αν αυτός που καλημέριζαν ήταν κανονικός άνθρωπος ή φάντασμα. Αλλά και τα φαντάσματα το ίδιο. Και τα φαντάσματα καλημέριζαν κι αυτά και πρέπει να είχαν την ίδια απορία, *αυτός που του λέω καλημέρα τώρα θα τι σόι πράγμα είναι;* Και όλο αυτό δεν ήταν και τόσο βολικό. Θα έφτανε εποχή που τα φαντάσματα θα διεκδικούσαν τα πάντα, εκτάσεις γης, ουρανού και θάλασσας, και στα σίγουρα και οικόπεδα πάνω στο φεγγάρι. Έπρεπε λοιπόν να εξοντωθούν. Γιατί ο κόσμος ανήκει στους ζωντανούς, όπως και το φεγγάρι που ανήκει κι αυτό στους ζωντανούς, κι ας μην κατοικείται ακόμα.

Αυτό ήταν και το σύνθημα των Κυνηγών Φαντασμάτων, η ιαχή που έβγαζαν από τα σπλάχνα τους κάθε φορά που πατούσαν εκείνο το κουμπί πάνω στη συσκευή αναρρόφησης έχοντας ένα φάντασμα μπροστά

τους. Φώναζαν δηλαδή πως ο κόσμος ανήκει στους ζω-
ντανούς. Και δεν έλεγαν βέβαια τίποτα για το φεγγά-
ρι, γιατί το φεγγάρι έτσι κι αλλιώς εννοείται, γιατί πά-
ντα εννοείται το φεγγάρι.

Μα τώρα πια δεν εννοείται τίποτα και τώρα ζούμε
στο 1963 και το 1963 είναι μια χρονιά δύσκολη για
όποιον ακόμα κυνηγά φαντάσματα, κι όχι μόνο το 1963
αλλά και το 1962 και το 1961 και όλα τα τελευταία χρό-
νια. Γιατί πια οι πιθανότητες να συναντήσει κάποιος
ένα φάντασμα, έστω και καλά κρυμμένο, έχουν δρα-
ματικά μειωθεί, κι είναι σαν όλα τα φαντάσματα να το
έχουν πάρει απόφαση και να έχουν για πάντα φύγει κι
ούτε το κοκαλάκι τους να μην άφησαν σε αυτόν τον
κόσμο, έτσι για σουβενίρ, αλλά και πάλι, και να το άφη-
ναν – τα κοκαλάκια είναι για τους σκύλους, ένας Κυ-
νηγός Φαντασμάτων τι να το κάνει το κοκαλάκι ενός
φαντάσματος; Για να υπάρξει πραγματική δράση και
πραγματική περιπέτεια και πραγματική καταδίωξη –
ένα κνήγι φαντασμάτων καθωσπρέπει – πρέπει η
σπονδυλική στήλη ή αυτό που έχουν για σπονδυλική
στήλη τα φαντάσματα να είναι ολόκληρο. Αλλά αυτό
πια δε συμβαίνει κι ένας Κυνηγός Φαντασμάτων είναι
στις μέρες μας καταδικασμένος να στροβιλίζει το λυ-
πημένο βλέμμα του μέσα σε τοπία άδεια από φαντά-
σματα.

Και αυτό κάνει και ο αφεντικός μου. Και δεν είναι
λίγες οι φορές κατά τη διάρκεια της νύχτας που ο αφε-
ντικός μου κοιτάζει το φεγγάρι από το παράθυρο σαν

να είναι κι αυτό, το φεγγάρι, το πορτρέτο κάποιου παλιού προγόνου του. Και ο αφεντικός μου κοιτάζει το φεγγάρι και αναρωτιέται, αναρωτιέται συνεχώς αν θα καταφέρει ποτέ ο ίδιος να βρει ένα φάντασμα και να το κυνηγήσει. Και ξαφνικά βάζει τα κλάματα, σαν από κάπου να ακούει αυτήν τη μικρή λέξη που τόσο τον πληγώνει, ένα σπαρακτικό «όχι» που δεν το λέει το φεγγάρι, το λέει ο ίδιος ο αφεντικός μου στον εαυτό του και είναι μάλιστα πολύ βέβαιος και πολύ σίγουρος για το «όχι» που λέει, κι αυτή η σιγουριά τρυπάει την ψυχή του σαν αγκάθι και όλο επαναλαμβάνει από μέσα του τη μικρή αυτή λέξη που τόσο τον πονάει, *όχι, όχι, όχι*.

Κι εκείνη ακριβώς τη στιγμή, τη στιγμή που ο αφεντικός μου λέει το «όχι» δυο και τρεις φορές και τόσες κι άλλες τόσες, εγώ, ο μικρός του υπηρέτης, θα ήθελα να μπορούσα να κάνω κάτι γι' αυτόν, να ανοίξω την πόρτα της κάμαρής του και να σταθώ μπροστά του και να μην του πω κι εγώ «όχι» σαν κάποιος που απλώς επαναλαμβάνει τα λεγόμενά του. Και του πω μια άλλη λέξη. Να του πω «ναι».

Και λέγοντάς του αυτό το «ναι» θα ήθελα να του χαϊδέσω τα μαλλιά, όλες τις τρίχες του κεφαλιού του, λες και δεν είναι ο αφεντικός μου που κλαίει στην άκρη της κάμαρής του, αλλά ένα παιδί που κλαίει στην όχθη μιας λίμνης. Και να του ψιθυρίσω – με τον τρόπο που και η ίδια η λίμνη θα ψιθύριζε στο αυτί του «μην κλαις, μικρέ, δεν έχουν νόημα τα δάκρυα, και θα το καταλά-

βεις όταν μεγαλώσεις και χύσεις μπόλικο από δαύτα. Ναι, ναι, ξέρω τι θέλεις. Ξέρω τι λείπει από τη ζωή σου. Ένα φάντασμα, να το έχεις να το κυνηγάς, και μετά από λίγο να το πιάσεις και να πούνε και για σένα πως είσαι Κυνηγός Φαντασμάτων και να κάνεις έτσι τους προγόνους σου υπερήφανους. Και βέβαια, αφού το πιάσεις τελικά το φάντασμα, να το ξαποστείλεις εκεί που του πρέπει, μιας και δεν είναι κόσμος αυτός για τα φαντάσματα. Καλά καλά ούτε για τους ανθρώπους δεν είναι κόσμος αυτός αλλά εσύ μην κλαις, μικρέ μου. Θα πάω εγώ να σου το φέρω το φάντασμα που αναζητάς. Και θα το οδηγήσω εδώ, μπροστά στα μάτια σου. Ένα φάντασμα σαν όλα τα άλλα αλλά την ίδια στιγμή και διαφορετικό – ένα φάντασμα για σένα».

Αυτό θα ήθελα να πω στον αφεντικό μου.